

Utorok 29. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 29.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: bdelé
srdce; centrum našich nádejí;
láska v rutine.

22.10.2024

PRI JEDNEJ PRÍLEŽITOSTI Ježiš
adresoval svojim učeníkom toto
varovanie: „Bedrá majte opásané a
lampsy zažaté!“ (Lk 12, 35). Široký
odev, ktorý Židia nosili, sa opásal
okolo bedier, keď cestovali alebo
vykonávali určité práce. Ježišove

slová sú teda výzvou, aby sme boli k dispozícii na vykonanie nejakej úlohy alebo sa pripravili na presun na iné miesto. V rovnakom zmysle mali svoje lampy zapálené tí, ktorí očakávali príchod návštevy alebo ktorí boli bdeli a pozorní z nejakého dôležitého dôvodu.

Týmito príkladmi z každodenného života Pán nabádal svojich učeníkov k bdelosti. Na jednej strane sa to vzťahuje na pripravenosť kresťanov čakať na konečný príchod Ježiša. Na druhej strane ho možno chápať aj „ako bežný postoj, ktorý treba mať pri vedení života, aby naše dobré rozhodnutia, niekedy urobené po namáhavom rozlišovaní, vytrvalo a dôsledne pokračovali a prinášali ovocie“^[1]. Je to teda bdelosť, ktorá nás vedie k tomu, aby sme strážili dar povolania, ktorý nám dal Boh, aby naše konanie a cítenie bolo v súlade s ním.

Naopak, ospalá duša je taká, ktorá sa nenechá vyvolať okolím a dôveruje svojej schopnosti ovládať sa. Táto ospalosť môže spôsobiť, že upadneme „do samolúbosti vlastnej spokojnej existencie. Ale tento nedostatok citlivosti duší, tento nedostatok bdlosti (...) dáva vo svete moc zlému“^[2]. Ježiš nevyzýva apoštolov, aby boli ticho alebo aby sa uspokojili s dobrom, ktoré konajú; skôr ich vyzýva, aby boli stále bdeli, aby sa ich srdcia neodvrátili od neho. A táto bdlosť ich povedie k pokore, lebo svoju istotu nebudú vkladať do vlastnej samolúbosti, ale predovšetkým do Boha, ktorý ako prvý bdie nad každým z nás.

JEŽIŠ prirovnáva túto bdlosť k postoju sluhov, ktorí čakajú na príchod svojho pána. Vedia, že skôr či neskôr príde a že toto stretnutie

zmení ich existenciu, lebo sa k nim už nebude správať ako k sluhom, ale ako k rovnocenným: „Opáše sa, posadí ich k stolu a bude ich obsluhovať“ (Lk 12, 37). Kristus vie, že „potrebujeme nádeje – menšie či väčšie –, ktoré nás zo dňa na deň udržiavajú na ceste. No bez veľkej nádeje, ktorá musí presahovať všetko ostatné, aj tak nestačia. Touto veľkou nádejou môže byť iba Boh, ktorý objíma vesmír a ktorý nám môže ponúknuť a darovať to, čo sami nemôžeme dosiahnuť“^[3]. Ježiš je Pán, na ktorého my kresťania čakáme a ktorý nám pri svojom príchode ponúkne život oveľa väčší, než si dokážeme predstaviť.

V každodennom živote môžeme vkladať svoje nádeje do skutočností, ktoré nás naplňajú nádejou: rodinný plán, čas športu s priateľmi, oslava sviatku, atď. Prelát Opus Dei v tomto zmysle zdôrazňuje: „Dúfať v každodenné stretnutie s Ježišom vo

svätostánku: to bude znamením pravej lásky“. A dodáva, že aj tieto každodennejšie nádeje môžeme spojiť s Eucharistiou: „Urobiť zo svätostánku stredobod, bod zbližovania našich nádejí, bude istým spôsobom, ako rásť v láske ku Kristovi“^[4]. Iba Ježiš môže uspokojiť naše najhlbšie túžby po šťastí. Kým čakáme na jeho príchod, môžeme si túto radosť začať užívať v realitách každodenného života, keď ich vychutnávame v spojení s ním.

„RÁD HOVORÍM o ceste,“ kázal raz svätý Josemaría, „pretože všetci sme pútnici putujúci do nebeského domova, do našej pravej vlasti. No všimnime si, že cesta, hoci sa na nej môžu vyskytnúť obzvlášť náročné úseky, a hoci občas musíme prebrodiť nejakú rieku, či prejsť takmer nepriechodným lesom, je

väčšinou niečo bežné, neprinášajúce žiadne veľké prekvapenia.

Nebezpečenstvom je však rutina a sklon myslieť si, že v každodenných záležitostiach nie je Boh prítomný, pretože sú také jednoduché a všedné!“^[5]. Niekedy nám monotónnosť skutočne môže zabrániť uvedomiť si, čo máme v rukách. Keďže každý deň robíme prakticky to isté, ľahko si na to zvykneme a neuvedomíme si, že realita – práca, rodinné vzťahy, priateľstvá, atď. – je oveľa väčšia, než sa na prvý pohľad zdá: sú to chvíle, keď na nás čaká Boh.

Svätý Pavol končí svoj list

Korintánom: „Bdejte, buďte pevní vo viere, vzmužte sa, buďte statoční!

Nech sa všetko medzi vami deje v láske“ (1 Kor 16, 13). Bdelosť nás vedie k tomu, aby sme do všetkého, čo robíme, vkladali lásku. Takto môže byť každý deň iný, pretože bude prejavom obnovenej lásky,

ktorá sa v ten deň prejavuje
jedinečným spôsobom a ktorá má
večnú hodnotu. „Svojim pracovným
povinnostiam sa venuj z lásky:
všetko rob z lásky a práve preto, že
budeš milovať, zistíš, hoci by si
pritom zakúšal trpkosť
neporozumenia, nespravodlivosti,
nevďaku a dokonca iba ľudského
neúspechu — aká je tvoja práca
plodná. Sladké ovocie, semeno
večnosti!“^[6]. Môžeme prosiť Pannu
Máriu, aby nám pomohla prekonať
rutinu tým, že všetko, čo robíme,
premeníme na skutok lásky k jej
Synovi.

.....

^[1] František, *Audiencia*, 14-XII-2022.

^[2] Benedikt XVI, *Ježiš Nazaretský*,
Druhý diel.

^[3] Benedikt XVI, *Spe Salvi*, bod 31.

[4] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, “El centro de las esperanzas”, Ediciones Palabra, s. 235.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 313.

[6] *Ibid.*, bod 68.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-29-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-29-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(18.08.2025)